

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

Aquest número, 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA

PREU DE SUSCRICIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.—Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA MÁSCARA DEL ANY. (Dibuix de M. Moliné).

—Ay, ay, mano... ¿qué t' has perdut?... ¡¡Va caure!!

UN MATRIMONI DESIGUAL.

Perque 'l gras se torni magre
y la flaca grassa 's torni,
no hi ha més que separarlos,
no hi ha més que fé 'l divorci.

LA GRAN MASCARADA.

o 'ns volém alabar; pero confessin
que al aplassar la publicació del
present número extraordinari pera
després de las eleccions de Diputats
á Cortes, enllassantlo ab la celebració
de Carnaval, varem ser bastant pre-
visors.

Ja sabíam que aquest any, lo Carnestoltes conservador s' anticiparia de una setmana al Carnestoltes del resto dels mortals.

Y ja l' acaban de veure 'l ball de máscaras.
Un hall de barraló asquerós, indigne, indecent, gracias á
certs elements que avants blasonavan de una gran cultura.
fins al extrem de fer ascarafalls quan ve an un republi-
cà perque 'l trobavan ordinari, y que no obstant avuy
se dedican á cobrar 'l barato de la política, disfressats de
pinxos... y fins sense disfressarse, tota vegada que ja no
reconeixen altre deidat que 'l gloriós sant *Tant-se-me-n-
dona*, patró de la gent sense vergonya.

Davant de tantas y tantas iniquitats com s' han comés
per tot Espanya y principalment á Catalunya, qu' es ahont
las hem vistas més d' aprop, no hem pogut menos de pre-
guntaros:

¿No hi ha lley en aquest país? ¿No hi ha lley contra 'ls
miserables que amenassen als Ajuntaments ab encausarlos
si no cometen monstruosos delictes electorals? ¿No hi ha
lley contra 'ls que 's valen de empleats per obligarlos á
votar fraudulentament ab noms suposats? ¿No hi ha lley
contra 'ls presidents de mesa que fan jochs de mans tor-
pes y mal amanyats: contra 'ls que 's negan á donar certi-
ficats dels escriturins; contra 'ls que fujen ab las actas en
blanch? ¿No hi ha lley contra 'ls que converteixen lo des-
paig de un govern civil en un altre ahont se practica 'l
robo d' actas, despossehint als que las han guanyadas en
renyida lluyta, pera regalarlas als compinxos que no las
han sabudas mereixer? ¿No hi ha lley, en fi, contra 'ls go-
bernats que tals escándols consenten, que tals infamias pa-
trrocinan?

Hem acudit ansiosos en busca de la lley, de aquella lley,
amparo del ciutadà, que segons recordavam bè tot ho pre-
véu y en tot atina; pero el agafarla, nos hem trobat ab que
al llibre de la lley li han quedat tant sols las cubiertas, la
enquadernació en qual lhom está escrita la paraula LLEY
en lletres d' or.

Perque 'l llibre de la lley no t'è fulls

Los organizadors de la gran mascarada, los eterns des-
organizadors de país, los han esqueixat y se 'n han fet
casetas.

Es 'l última burla que 'ns tenfan reservada.

Acabém de presenciar la mascarada y estém marejats y
confosos... més que marejats y confosos, avergonyits...
més encare que avergonyits, indignats.

Ja ho presumíam que 'ls conservadors farían tot lo ima-
ginable pera deshonrar lo sufragi universal; pero creyam
que guardarian una mica més las apariencias.

Figúrinse 'l efecte que 'ns produhiria veure als *atraca-*
dors anant per la Rambla á la llum del sol del mitj dia,
exercint la seva industria, rodejats de agents de la autori-

tal qu' en lloch d' perseguirlos, los hi
guardessin las espatllas. Una cosa per l'
istil es lo qu' hem presenciat.

Pero aixó no es tant la deshonra de un
sistema, com la deshonra dels que fals
tropelias exerceixen.

Los deshonrats son ells; no 'l país que
víctima de aqueixas infamias protesta y
s' indigna, com no pot serho tampoch
lo sufragi universal, entregat á mans de
sos majors enemics.

Quan á tals extrems arriban, quan no
poden triufar sino apelant á uns me-
dis que repugnan, ells mateixos confes-
san la seva debilitat, lo divorci etern de
la opinió en que viuen. Aquellas mateixas
actas arrancadas per tals medis
son un padró de ignominia que proclama
la seva impotencia. Y veus aquí,
com al ofegar la véu del país, no logran
ofegar la véu de la conciencia acusa-
dora.

¿Ab quina autoritat, ab quín prestigi
dictaran lleys desde las Cortes los que
deuben la seva elecció á la transgressió
brutal de totas las lleys?

Sols una lley quedarà al cap devall,
la lley qu' ells han empleat: la lley de
la forsa

¡Bonich porvenir nos espera!

Hem passat un sigle derramant la
sanch en cent combats ab la fatlera de
conquistar lo régim constitucional y
de implantar las reformas democráticas.

Ho hem lograt á copia de sacrificis in-
mensos

¿Y per qué? ¿Per qué al hora de re-
cullir los fruits del arbre de la llibertat
que tant nos costa, vingués lo corch de
la corrupció política fomentada pels
partits anti-populars á fer impossible la
fructificació?

¿Necessitarem un' altre sigle de lluytas
pera lograr que las conquistas realizadas no
's malogrín?

Preparémnos á sostenirlas.

No abandoném lo camp electoral. Aquí
podrán robar-nos. No importa. Lo botí que se
'n duhen los nostres enemics, ab valer
molt, no val de bon tros lo descrédit que
's produheix lo tenir que emplear las
malas arts dels bandolers y lladres de
camí ral.

Tenim encare crempsa pera formular
las nostras acusacions; podém reunirnos
per estigmatizar als lladres; podém
associarnos pera reorganizar continua-
ment las nostras forsas; posehim medis
mil per arrastrar ab nosaltres á la
opinió indignada. No han volgut per-
metre que 'l sufragi universal parés
sossegadament, manifestant sas aspi-
raciones y sos desitjos, y no podran
lliurarse fassan lo que fassan, dels
efectes de un' altre sufragi universal
més temible y acaparador: lo sufragi
universal del desprec y del odi, á que
s' han fet acreedores ab la seva con-
ducta.

Exercimlo totas las horas, tots los
moments, tots los instants. Desfermém
l' huracá popular. Apurém tots los
medis de reivindicació

¡May tindrà 'l poble una causa més
hermosa y més legítima!

En la nostra bandera no hi haja més
lema que un: «¡Desagravi á la lley
atropellada!»

Acudim als tribunals de justicia contra
'ls abusos del poder y veurém si encare
trobém allí un refugi. Y si, lo que no
es de creure ni d' esperar, nos convensem
al últim de que en aquest país desven-
turat fins la justicia está sequestrada,
llavoras, sense temor, ab la decisió y
ab 'l heroisme de que tants nobles
exemples nos havían donat los nostres
pares que sabían morir per la llibertat
ab la rialla als llabis, esbotzém ab las
culatas dels fusells las portas tan-
cadas, y surti lo que surti.

P. K

LA FARSA POLÍTICA.

SONET.

¡Tot l' any es Carnaval! avuy ¿quí fia
ni espera res d' aquesta mascarada
d' homes polítics de que está voltada
nostra dos cops famella monarquía?

Es inútil miral's la fesomia
perque portan la cara... enfarinada,
y l' ànima que gastan... es llogada,
¡y mudan de careta cada dia!

Si 'ls hi convé semblar proteccionistas,
¡viva la protecció! Si lo vent gira,
giran també Tant prompte son carlistas
com liberals... y lo país suspira
aguardant l' hora d' exigí ls estreta
compla, pera arrencal's cara y careta.

E. VILARET.

SALMERÓN Á BARCELONA.

A indignació produhida p'el re-
bo del acta de Gracia era general
en tot lo Pla de Barcelona.
Devía serho també en tot Cata-
lunya, á tot Espanya. Se necesi-
ta haver perdut l' enteniment
per despossehir á un home, gloria
de la nació, del càrrech de
diputat que legítimament li han
conferit milers y milers d' elec-
tors... per donarla... ¿á qui? A tot un Puig y Valls.
Aixís es que 'ls amichs del despossehit varen telegrafiarli
que vingues. Y Salmerón va respondre que venia.
Pintar l' entusiasme que reynava en la estació del Nort

dimecres á entrada de fosch, es poch menos que impossi-
ble Mils y mils de ciutadans de totas classes y estaments
esperavan al ilustre viatjer. Al parar sa marxa 'l tren, ras-
sonaren entusiastas aplausos, vivas á Salmerón, al verda-
der diputat de las Aforas, á la legalitat, moris als lladres d'
actas, crits de:—No 's deixi robar, Sr. Salmerón,—y altres
per l' istil.

Una multitud inmensa recorregué la llarga carrera, en-
groixintse á cada pás, per la Ronda de Sant Pere, per la
Plassa de Catalunya, per las Ramblas, fins al Falcó. Desde
'ls temps de la Revolució de Setembre no s' havia vist un
acte públich més imponent. La mateixa manifestació del
primer de maig se queda petita davant de aquesta mani-
festació política improvisada, realizada sense preparatius,
espontánea com lo sentiment honrat de qu' era filla.

¡Y quina correcció! Aplausos, molts aplausos... Pochs
crits, molt respecte. Tothom s' atenia á las paraulas que
l' ilustre patrió profereí al arribar:—«Lo silenci y la pruden-
cia aterran als conservadors: guardéulos.»

Lo partit republicà de Barcelona es un partit sensat. Ab
setze anys de sufriments ha aprés molt. Coneix ahont los
conservadors voldrían portarlo: pero sab seguir lo seu ca-
mí plé de dignitat y sense moures de la lley, ni tant si-
quiera pera combatre als que á cada punt se 'n apartan.

Veyent passar per la Rambla la inmensa manifestació
que l' omplia de gom á gom, casi benehiam als nostres
enemics, que no més robant l' acta de Gracia han fet més
per la causa republicana, que tots los que professém
aquestas ideas ab tants y tants anys de activa propaganda.

Homes indiferents, desconfiats, recelosos, se senten in-
flamats avuy d' ardors y entusiasmes que feya temps no
coneixian. L' atropelló brutal de la lley la dignitat de la
víctima, la enteresa ab que 's disposa á la defensa del
dret, la cooperació activa y l' apoyo moral indiscutible de
tota la gent honrada, han produhit un despertament de la
opinió, que ja no decaurá més, inaugurant una serie de com-
bats en favor de la lley, en favor del decoro polítich, en
favor de la moralitat, y en contra dels lladres, fulleros y
timadors que 'ns deshonran y 'ns avergonyeixen.

Pero no n' hi havia prou ab aquesta nota espléndida,
imponent de la opinió republicana.

Faltava sols que 'ls conservadors prenguessen la paraula
y la van pendre á la seva manera

La multitud omplia de gom á gom la Plassa del Teatre,
en actiu respectuosa y digna. Tothom esperava que Sal-
merón sortís al balcó y pronunciés quatre paraulas. L'
insigne orador no 's féu esperar. Resoná sa véu vibrant
y clara, que sense esfors, sense crits se sentia en tota la
espayosa plassa, de banda á banda. Fins dels balcons del
Ateneo podia seguirse paraula per paraula lo fil de aquell
admirable discurs, tal era 'l silenci que regnava.

Aquest es lo moment precís que aprofitaren los conserva-
dors pera ferne una de las sevas. Una secció de guardia
civils de caball, embestí á la multitud, ab lo sabre desen-
vainat sense intimació previa, brutalment... ¡conservado-
rament!

¡Quín escándol! ¡Quína indignitat! ¡Quína cobardia! ¡Quí-
na falta de sentit! ¡Quín afany de provocar conflictes!

¡Ah! Las potas de aquells caballs, los sabres de aquells
pretorians son los únichs arguments que pot oposar lo
govern á las sabias rahons de un home de la talla de Sal-
merón!

Jo 'm creya que 'ls robos de actas s' efectuavan per me-
di de l' astucia... Pero no, quan l' astucia falla s' emplea la
forsa bruta. Igual, igual que 'ls que 's dedican á l' art de
Caco, quan lo robat intenta defensarse.

Bè pot estar satisfet lo Sr Puig y Valls: las cargas de ca-
ballería li han referendat l' acta. Las armas que van dispa-
rarse la nit del dimecres, produhint la confusió y l' espant
entre la gent pacífica, dos ó tres ferits y un sens fi de con-
tusos y atropellats son los honors que las autoritats con-
servadoras rendeixen á un home que ha tingut lo valor de
admetre un acta que la inmensa majoria dels electors de
las Aforas havían conferit a un dels més ilustres patrióts
de la nació espanyola.

LA RUA POLÍTICA.

A Espanya hi ha un Carnestoltes
que no para un sol moment,
exhibint continuament
bestias y pocas soltas.
Y 'l poble fet un bon Jan,
mut y ab la boca badada,
contempla la mascarada
qu' ell paga per endavant.
¡Hora aquesta gent qu' embrassa
lo cors de la comitiva!
¿Sentiu? Ja arriba, ja arriba...
¡aparteuvos, que ara passa!

Al davant hi va la trepa
del partit conservadó,
portant un tros de turró
per probar que actualment lleu.
Lo jefe va ab nas de lloro,
vesteix d' un color molt viu
y diu un pendó vell que diu:
Afártam y digam moro.
La colla segueix lo pas,
traguejant á cada paro
y buriantse ab tot descaro
dels que venen al detrás.

Aquests son los fusionistas,
una comparsa tronada,
ab la roba apedassada
y las caras bastant tristas
Lo seu capitá es un mano
que va adornat ab un hé
y ademés llubeix tupé
y un vestit de veterano.
Lo lema del seu pendó,
per cert molt plé de rascadas,
diu ab lletres mitj borradas:

Bunyolada que te crió.

A continuació camina la comparsa de 'n Romero, tots ab trajes de torero fets de pape y de llustrina. Lo gran tipo de la barra, sola l' escut d' Antequera, na estampat en sa bandera: *M. han ben xafat la guitarra!* Ara vé l' amo del mon, lo papu d' aquesta terra, mirant á dreta y á esquerra y rumbejant lo llorón. Va ab la cara enmidonada, tragina un sabre molt vell y unas lletras al clatell que diuhen: *Corazonada*

¿Qui son aquests cancanistas que segueixen al darrera ballant d' aquesta manera?... Los vividors pidalistas. Tots lluheixen roba nova y un escapulari al pit, al mitj del qual hi va escrit: *Religió... y sopa boba.* Aquí va la gent de 'n Martos: una colla d' infelissos, tan decayguts y estantissos que ningú 'n dona dos quartos. Aquests no han volgut gastá per pendó, y tenen rahó, perque en quant á ser pendó, prou n' es lo seu capitá. Venen per fi formant qua, los carlins desenfrenats, que com á més malcriats son los darrers de la Rua. Portan un drap tot brut d' oli lligat á dalt d' un bastó y al mitj, aquesta inscripció: *Déu, patria, rey... y petroli.*

Veus aquí la mascarada ab que 'l país s' entreté, mirantla com va y com vé, sempre ab la boca badada. Aquesta Rua raquítica

DISFRASSAS MUNICIPALS.

Lo nigromántich de la Casa Gran y la seva costella.

dura y seguirá durant, fins qu' Espanya sigui gran y entengui lo qu' es política. Llavors arribará 'l fi de l' época de las gangas y caurán las moixigangas qu' hem aguantat hasta aquí Farém foch dels trastos vells, los ídols darán tres voltas... y 'ls que vulguin Carnestolitas, haurán de pagarse'l ells.

G. GUMÁ.

ESBRONCH.

Lo carrer está plé de gent. Entre la multitud de disfressas que corran y s' apretan en revolta en confusió.

apareix una dona vestida completament de negre cuberta la cara ab una máscara de vellut. que á la llegua 's coneix qu' es feta á casa.

La nova disfressa sembla que busca algú. Continuament lo seu cap va de l' un cantó á l' altre, escorcollant ab la vista l' abigarrament de vestits de la rierada de gent que passa.

De sopte 's fixa obstinadament en un mascarón disfressat de lleó, y després de un escrupulós exámen, crida ab sonora veu:

—¡Martos!

Lo lleó 's gira immediatament y la tapada del vestit negre 's posa á riure. Aquell moment involuntari ha venut á la fiera.

—Vaja, — diu la dona acostants hi: —ets tú... ets tú... ¡Pobre Martos! ¿qué 'n treus de disfressarte de lleó, si ab lo teu ayre 's veu desseguida que ni arribas á cabreta?

Bè, ¿qué vols? —fa 'l mascarón fiera, recullintse la qua perque no li trepitjin: —¿qué vols? ¿qui ets? No m' entretinguis...

—¿Qué vull? ¿qui soch?... ¡Ay, fill! Voler, no vull res: ara dirte qui soch, ja es més fácil... Miram bè... ¿No 'm coneixes?

—No, ni ganas.

—¡Mira, mira, qué orgullosot t' has tornat desde que has salvat la honesta distancia! Avants eras tot un altre... ¿No t' 'n recordas d' aquell temps?

—¿Quin temps? ¿lo de la picó?

—No diguis tonterias ni fassas bromas de criatura que aixó á un home que passa las tragerias que tú estás passant, no li escau gayre... Vaja, barrina una mica... ¿ni ab la veu me coneixes? No la fingeixo gens... á no ser que 'l haja cambiada un xich ab los anys que han passat desde llavors...

—¿Desde q' án?

—Desde aquell temps en que jo t' estimava y tú á mí.

—¿Jo? ¿tú?... pero ¿qui ets?

—Veus, veus com sí que 'm vols coneixe?... Jo soch aquella dona que avants era 'l teu ídol... al menos jo aixís m' ho figurava, perque tú m' ho deyas. Sí, m' ho deyas, m' ho juravas á cada instant... y juravas ab tanta gracia! La veritat es que ara, quan penso en aquells juraments, tinch certs duptes, perque de llavors ensá t' hi vist jurat una pila de cosas y sempre ab lo mateix calor y la mateixa seductora eloqüencia...

—Pero...

—No t' impacientis... y traga saliva, que prou me n' has fet tragar tú á mí... Torno á lo que t' deya. Tú llavors me juravas que m' estimarias eternament, que may m' abandonarias, que lluytaras com un lleó... no un lleó de Carnestolitas com ets ara; com un lleó africá, pera conseguir la mèva felicitat y la realisació dels mèus somnis...

—¿Jo t' havia dit tot aixó á tú?

—Sí: no una vegada: cent, mil... ¡qué se jo! Jo ho creya y era ditxosa creyentho. Pero va venir un día en que las tèvas paraulas se van fondre com lo fum. Vas enganyar-me, vas abandonar-me, vas ferme desgraciada... y t' 'n vas fer á tú

—¿A mí?

—Sí, á tú, á tú. Perque desde 'l moment en que vas fugir del meu costat, may més has fet res de bó. No tens ningú que t' estimi, ningú 's fia de las tèvas paraulas, estás des-acreditat, no sabs quin camí emprendre, careixes de domicili, d' amichs: de tot...

—Oh... calla, calla!

—No, que 'ls lleóns de fira han de pendre paciencia ¡Llavors sí qu' eras un lleó de veras!... Quan sacudías la tèva melena, los teus amichs te miravan electricats y 'ls teus contraris tremolavan... ¡Tan gran que haurias pogut fer-te, si no m' hagueses trahit! Perque, no ho duptis, la fatalitat que t' persegueix está aparellada ab lo meu abandono: al costat meu, ho haurias sigut tot; fora de mí, no podrás ser may res...

—Pero, dona infernal... ¿qui ets? Digam 'ho...

—No vull.

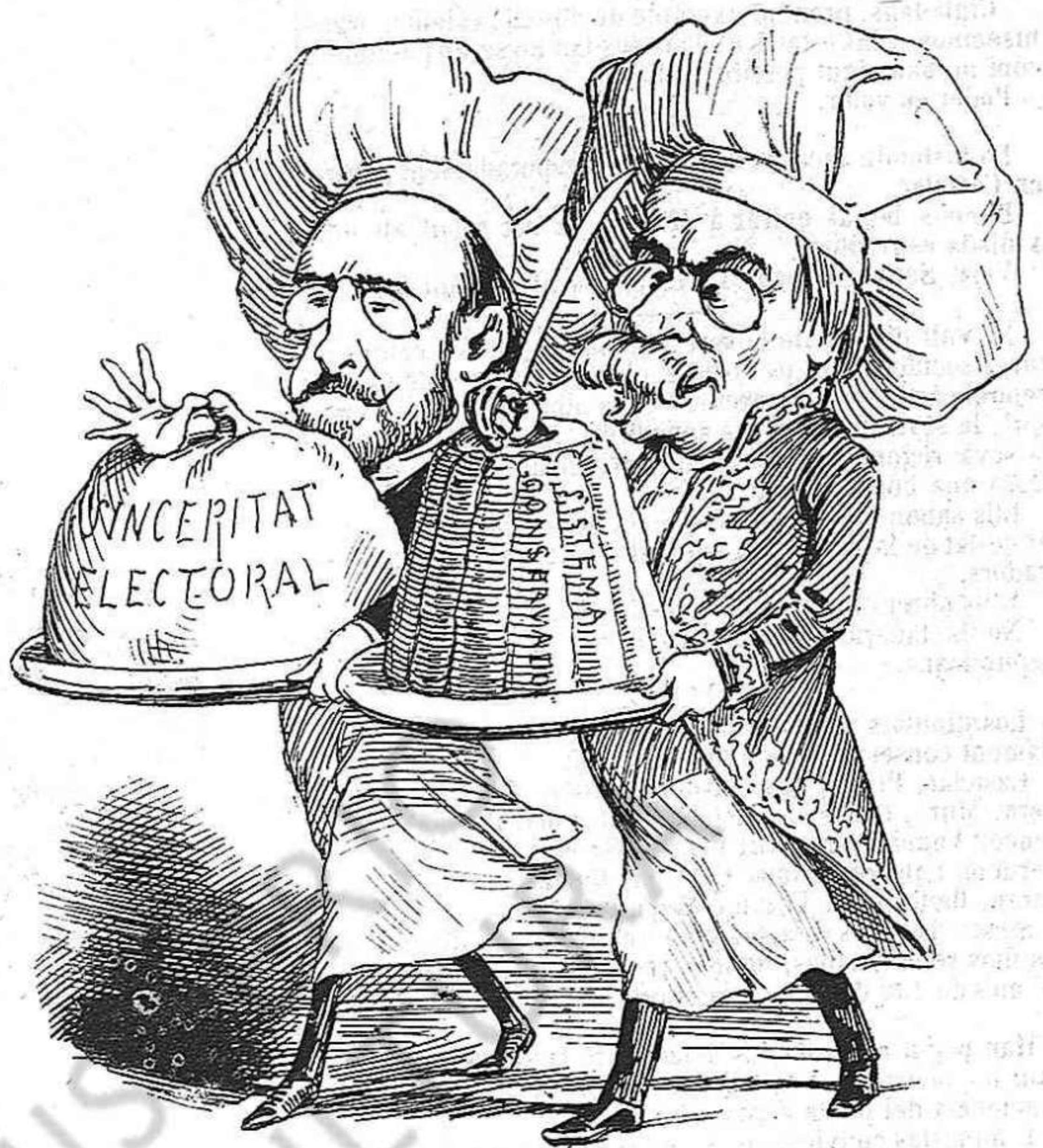
—¿No? Pues tè...

En Martos arrenca la careta á la tapada y llenca un crit: —¡La Democracia!

—Sí—exclama aquesta ab veu solemne:—la Democracia que avuy sabrá passarse perfectament sense tu, y si convé... fins per sobre de tú.

—Pero ¿qué podria jo fer, pera conseguir lo teu perdó?

LOS CUYNERS DEL PRESSUPOST.

Gran especialitat en pastels.

—¡Pobret! Has fet tart. ¿Me vols creure á mí? Retirat de la política y demana á en Romero Robledo que t' llogui per lacayo.—

Al dir aixó la Democracia torna á posarse la careta y 's barreja ab la multitud, deixant sol al desventurat lleó, que per lí se 'n va á casa seva ab la qua entre canas...

FANTÁSTICH.

Las últimas elecciones poden caracterisarse, dihent:

Durant las mateixas se van cometre totas las ilegalitats imaginables, que no pogueren evitar los interventors republicans. Després d' ellas, la falsificació asquerosa de las actas.

Es imposible fer una enumeració completa de totas las indignitats y de tots los abusos.

De unas Corts va dirse: «avants deshonradas que nascudas.»

Per calificar á las que van á reunir-se, la paraula deshonradas resulta encare massa honrosa.

A Gracia 'ns han estafat á en Salmerón, á Tarrassa á en Jover, á Arenys á n' en Quet Martí, á Granollers á n' en Flaquer, á Manresa á n' en Junoy, á Sabadell á n' en Pi y Margall, á Sant Feliu á n' en Rubau Donadeu.

Aixó per lo que respecta á la provincia de Barcelona. Lo mateix á la de Tarragona. Igual á la de Girona. A Lleyda igualment.

Y per tot arreu s' han trobat conservadors y en alguns punts hasta fusionistas, disposats á abrigarse quan vajan á Madrit contra 'ls ayres gelats del Guadarrama, ab la capa robada.

¡Sembla mentida que hi haja gent que blasonava de tenir decencia, capás de admetre y de usar lo producte de verdaders crims!

Sr. Puig y Valls, sigui home una vegada á la vida. ¿No diu que van votar-lo tants y tants mils electors del districte de las Aforas?

Donchs, apa, ensenyinse'ls. Fassi un viatge á Gracia, com en Salmerón l' ha fet, y demani que 'ls que van votar-lo 'l surtin á rebre.

Desitjariam coneixe'ls... y contarlos. Cuydado, que vosté no ha de tenir cap temor á las cargas de caballeria.

¡Alsa! A las manifestacions republicanas, se contesta ab manifestacions monárquicas y no á cops de sabre y á tiros de revolver.

Castelar ha triuntat per Huesca, a pesar de la rabia de tots los partits monàrquichs coaligats desde 'ls fusionistas fins als carlins.

Ciudadans: preném exemple de aquells valents; organísmos, y las estafas que ara 'ns fan no serán possibles, com no han sigut possibles allà.

Poder es voler.

Lo bisbe de Jaca va treballar desesperadament contra en Castelar.

Donchs bè, al entrar á Huesca va ser rebut ab una xiulada estrepitosa,

Vaja, Senyor donga expressions á n' en Cánovas.

No vull dir res de la sort que han tingut las candidaturas socialistas. Los nostres obrers, afiliats als partits republicans, van comprenent cada dia més, que la seva sort, la seva llibertat, los seus drets, los medis de lograr la seva regeneració, depenen principalment de que 's fassa una bona política.

Els saben perfectament que tot lo que no siga posarse al costat de la República equival á treballar pels conservadors.

Y 'ls obrers tenen rahó y 'ns la donan.

No 'ls faltará may l' apoyo decidit de tots los partits republicans.

Los diputats republicans que s' han escapat del fusellament conservador son los següents:

Castelar, Pi y Margall, Ruiz Zorrilla, Azcárate, Cervera, Muro, Carvajal, Meléndez, Benzoa, Borbolla, Marenco, Angel Torres, Gil Berges, Baselga, Pedregal, Celleruelo, Latorre, Palma, Calzada, Melgarejo, Sicilia, Badarán, Ballesteros, Lozano, Moya y Labra. Total: 26.

Sense 'ls robos d' actas y ab una mica més de unió en las filas republicanas, tothom reconeix que haurian portat més de 100 diputats á las Corts.

Han pogut robar nos las actas; pero fassan lo que vulgan, no podrán robar las conviccions arreladas en la conciencia del poble espanyol.

Y aquestas conviccions s' extendrán cada dia més, com més gran siga 'l cinisme dels nostres enemichs.

Republicans: activitat y constancia; valor civich y unió, que si en aquestas Corts n' hi hauriam portat més de 100, en las próximas n' hi portarem més de 200.

Lo país vol la República. Y 'l país la tindrà.

Si haguessem d' enumerar los atropellos comesos, fins los assassinats de infelissos electors, las garrotadas repartidas, las feridas causadas, maldaats com las realizadas á Toledo tenint als arcaldes tancats á pá y aygua, fins á reduhirlos; si haguessem d' enumerar todas las indignitats de que tenim noticia no acabariam may.

En Romero Robledo no havia arribat may tant enllà com l' home del sentit juridich.

Las barbaritats ferlas grossas... ó no ferlas.

Senyors fusionistas, aquesta va per vostés. Ja ho han vist: l' opinió no está per ningú que ab los conservadors s' acosti. Vostés han sigut victimas, á lo menos á Catalunya, de una preocupació funesta. Tot ho esperavan dels conservadors, y 'ls conservadors se 'ls han rifat.

¿Volen regenerarse?

En lo camp de la República reynan bons aires. Si estiman la llibertat y la democracia, ja saben lo que han de fer.

L' abundancia de originals de actualitat, no 'ns permet donar avuy la secció de correspondencia, que contestarem la semana próxima, ni tampoch la secció de trenca-caps.

Avuy per avuy no hi ha més trenca-caps que 'ls que resolt la policia conservadora, trencant lo cap als pacífichs ciudadans.

Com si 'ls sentis. Los atropelladors dels ciudadans pacífichs, dirán per disculparse:

—La recepció del Sr. Salmerón se transformá en una manifestació nocturna, no autorizada per la ley, y per aixó va ser disolta.

Ja veurán com no deixarán de aprofitar aquesta excusa.

Perque ells poden faltar á la ley descaradament ab sas coaccions, ab sos *chanchullos*, ab sos robos d' actas; en cambi 'l ciutada ha de abstenirse de anar á rebre á una persona estimada, per por de que la recepció 's trastorni en una manifestació.

¡Sempre la ley del embut!... ¡Lo simbol més perfecte de la política conservadora!

Al *Ateneo Barcelonés* hi ha socios de todas las opinions politicas, entre ells molts que professan las ideas conservadoras.

Dimecres al vespre sos balcóns estavan plens a vessar. Apenas comensaren las cargas de caballeria, no hi hagué més que un crit: lo de ¡barbaros! ¡salvatjes! Y qui sabia xiular, xiulava.

A un respectable conservador li preguntaren:

—¿Qué li sembla?

A lo qual va respondre:

—No me 'n parli... Estich avergonyit.

CARNESTOLTAS DE 1891.

L' home del mico.

LO GRAN DISFRÉS.

Si avuy lo més natural per disfressarse, es anar diferent y desigual del que un no 's sol disfressar, en los temps que van corrent me atrevesch á aconsellarte: vesteixte d' home decent y tothom vindrá á mirarte.

JOSEP ALADERN.

HASSANYAS DE UN SARAUHISTA.

A realitat ha tirat de la manta y s' ha vist tot. S' ha vist que si 'ls republicans haguessem votat una sola candidatura, no hi haurían valgut burots ni traficis: la majoria hauria sigut nostra y fins ab una mica d' empenyo, la minoria y tot. Pero va ficars'hi la bruixa. La bruixa al servey dels conservadors. Prou que ho saben los sarauhistas. Las ordres que havían rebut de Madrid eran serias y terminants. Una, dos y tres vegadas los havia dit l' eminent Castelar:—«No hi ha que presentarme per Barcelona.

No vull que se 'm presenti per Barcelona. Als que s' obstinin en presentarme per Barcelona 'ls consideraré exclusits del partit.»

Pero ells tant campants. Aixó no vols, aixó haurás. Perque, segons las novas teorías, los *jefes* dintre dels partits no signifiquen res no representan res, no valen res. Lo seu nom ha d' estar á la disposició de qualsevol sarauhista que vulga posarlo en ridicul, en connivencia ab los conservadors.

Y aixís va ferho sense vacilar. Resultat de la primera hassanya, que 'l partit possibilista ab tot y ser tant important com la que més de las fraccions republicanas coaligadas, no ha lograt treure per Barcelona un sol representant. Donguémne las gracias als sarauhistas. Los *federals* han tret á n' en Pi; los *zorristas* á n' en Ruiz Zorrilla, ben inútilment, porque tampoch vol acceptar un cárrech que per anticipat retxassava; pero al menos l' han tret; los *centralistas* han lograt veure triunfar á n' en Salmerón, que sols robantli l' acta pot deixar de ser representant del districte de las Aforas. Unicament los possibilistas, gracias als organissadors de aquell sarau d' empenya, 'ns hem quedat á las capsas.

¿Era aixó lo que 'ls sarauhistas tenfan convingut ab los conservadors?

Dificilment podrá averiguarse ab tots los seus pèls y senyals.

Pero de todas maneras nosaltres podém assegurar, que 'l diumenje al vespre, poch després de terminat l' escrutini,

JH

DOS MASCARONS DEL DIA. (Dibuix de Apeles Mestres).

L' home del bé.

quan ja se sabia qui havia guanyat las minorias, un sarauhista molt conegut se'n anava al Casino conservador, girant ab frecuencia la cara y pegant llambregada per veure si algú 'l segufia. No faltá qui 'l vegé y qui 'l esperá que sortís. Estigué allá á dalt una porció de temps, conferenciant ab l' amo de l' auca.

¿Qué va anar á ferhi?

Algú suposa que tractava de donar una proba de companyerisme als demés elements ab los quals s' havia coaligat, prenent que s' arrebates l' acta á n' en Ruiz Zorrilla ó á n' en Pí y Margall, pera donarla á n' en Castelar. De aquesta manera s' proposava salvar, ja que no podia altra cosa, 'l seu amor propi, pera poder dir al jefe del partit possibilista: —«Ja ho veu; si es diputat per Barcelona, á mi m' ho déu. Jo soch l' amo del partit á Barcelona. Per lo tant es necessari que ns entenguem: ó vosté m' indulta ó no conti may més ab los possibilistas de la primera ciutat republicana d' Espanya.»

Es á dir: no 'n tenia prou lo sarauhista de comprometre 'l nom de 'n Castelar, fentlo rodar per las urnas contravenint las sevas ordres, sino que després de la elecció tractava de favorirlo ab una cosa tant galdosa com una acta robada á un company de candidatura. ¿Qué dirán de aquesta manera de treballar si que tã 'l sarauhista, 'ls zorrillistas y 'ls federals. Perque 'l fet que conto es cert: y ni ell mateix per barra que tinga podra negarlo.

O sino diga ¿qué va anar á fer diumenje á la nit al Casino conservador? ¿Per qué va estars hi tant llarga estona? Per contar diners no 's necessita tant temps. Judas en menos de cinch minuts va estar llest.

Nos guardarem molt de dir nosaltres que no hi hagués anat també á recullir lo pico convingut... Una dissidencia tant oportuna pels nostres enemichs fóra una tontería ferla de franch.. Pero de passada... De passada va tractar de conseguir lo que acabem d' indicar.. y diguem ho de una vegada. no va lograrho, porque fins los conservadors van ser més decents qu' ell.

Que ja es tot lo que 's pot dir.

P. DEL C.

VICTORIA!

Ab la sauch freda admirabl del que á tot está avesat, la tropa conservadora tira la vergonya al fanch. s' ompla 'l sach de papeletas, pren l' embut, símbol legal, y... comensa la gran farsa d' eleccions de diputats.

Aquí aboca dins de l' urna candidaturas á mars, fins que está ja tota plena y tã 'l triunfo assegurat Allá atropella als que votan los candidats liberals, trayentlos á garrotadas y esberlant urnas y caps

Alli fa tancar las portas del colegi electoral, per combinar la trafica ab tota comoditat. Més enllá presenta esbirros, que votan ab un nom fals trenta ó quaranta vegadas nêl candidat oficial. Y aixís, ab tot aquest luxu de santa sinceritat, la votació s verifica entre trompadas y sanch.

¿S' ha acabat ja?... Pues á veure si 'ls càlculs que s' ha format la xusma conservadora donan resultat com cal. Vinga volcamenta d' urnas, vinga trampa y jochs de mans: treure dos mil vots, que donan lo triunfo á un republicá; posarne mil que n' hi faltan al pobre ministerial; aquí suprimir tres zeros, anyadirne dos allá, cambiar lo nom d' aquesta acta, desbanca aquell avansat, borrar aquest possibilista, anular dos federals, estripá un acta en mil trossos, amagá un certificat y fer tot lo que convingui sigui negre sigui blanch, sigui indigne, sigui infame, sigui brut, sigui immoral.

No hi fa res que la comedia se veji molt: lo important es que 'l partit canovista no apareixi derrotat. ¿Qué tal? ¿s' ha fet ja la trampa? ¿S' ha acabat ja d' arreglar lo pastel-del escrutini? Pues... ja podém alsá 'l drap.

La turba conservadora obra una boca de pam, y ab las mans encare brutas del negre franch que ha tocat, avansa fins al prosceni y diu al país: —«Ja está! »En la primera campanya »del sufragi universal, »hem lograt lo primer puesto »entre 'ls partits militants. »La lluyta ha sigut honrada: »hem acudit al combat »ab la conciencia tranquila »y neta com un mirall, »y per xó avuy, sense escrúpuls, »podém exclamar ben alt: »Gran victoria! ¡gran victoria! »¡Tot es nostre! ¡ho hem guanyat!»

Un caballero de industria que aquesta arenga ha escoltat, fent una mitja rialleta murmura: —D' aquí endavant quan escuri uns quants rellojtes ó deixi un pis escombrat, seguint lo que aquests m' ensenyan, també podré dir ben alt: «Gran victoria! ¡gran victoria! ¡Tot es meu! jo m' ho he guanyat!» Y si algú d' ells me pregunta: —¿Cóm?... —li podré contestar: —Del modo que vostés guanyan las actas de diputat.

C. GUMÁ

ESBRONCHS.

A política dels conservadors es clara, per bruta que sigui.

Han vist lo despertament per ells inesperat del partit republicá, y no han pogut menos de dirse:

—Ab unas eleccions legals, Espanya 's transformaria en una República.

Y han donat lo crit de:—«Guerra al enemich! ¡Guerra als republicans!»

Y 'ns fan una guerra á mort, una guerra cega; pero al mateix temps la més desatentada de las guerras.

Per aixó 'ls candidats nostres, que han lograt escaparse de las traficas indignas dels colegis, aquells que, á pesar de las coaccions y dels amanyos han lograt triunfar, son sacrificats un á un en lo tenebrós despaig dels governadors civils

Al principi ns ne donavan 40; ara apenas nos ne donan 20. Los 20 que faltan han sigut fusellats de la manera més asquerosa.

Pêls efectes de las votacions á Corts, lo mateix eran 40 que serán 20 republicans dada la composició de la majoria. ¿A qué, donchs, aquest empenyo en robarnos las actas?

La resposta salta á la vista.

Recordém las declaraciones de 'n Cánovas. Cent cops ha dit que li eran més simpátichs los republicans que acudían á las armas que no 'ls que acudían als procediments legals.

De manera, que si avuy se 'ns arrebata lo qu' es nostre legítimament, es sóls al objecte d' exasperarnos, arrastrantnos al us dels medis violents.

Ab lo sant y caritatífu propósit de tirarnos á sobre l' espasa de Sagunto, y trinxarnos per poch que puga.

Pero sápigam una cosa.
Acudirém al terreno á que s' haja de acudir; pero no quan los conservadors nos hi cridin, sino quan á nosaltres nos convinga.
Lo dia que tinguém la seguretat de fer una bona escombrada.
Y tal com van las cosas, aquest dia no está lluny.

¡Republicans! Calma, serenitat y energia.
Després de las bacanalas del Carnestoltas, venen las ausertitats de la Quaresma.
Y lo qu' es los conservadors, dejuranán.
No ha de valerlos res: ¡ni la butlla de Meco!

Fixinse bé en lo que vaig á dirlos.
¿Quí treballa més y millor en favor de la República: los republicans practicant las ideas ó 'ls monárquichs practicant l' escándol?
Los monárquichs.
Sí; fa més en favor de la República 'l robo de una acta, que cent discursos.
La véu del millor orador del món lo vent se la emporta, y passada la impressió de moment, s' olvida. Lo ressó de un gran escándol, revolta, indigna, subleva, 's clava en todas las conciencias, y un dia ó altre produheix sos resultats.
Conservadors: gosévos en la vostra obra, que bé riurá lo darrer que riga.

Un dels que més s' han esparverat pèl gran triunfo alcanasat pèls republicans, en todas las regions d' Espanya que significan y valen alguna cosa, es l' héroe del llorón.
Ha tingut espasmes, atachs de nervis, y conatos de novas corassonadas...
¡Pobre home! A la seva edat aquest mal no 's cura.
Ni ab medicina d' espant.
¡Ni ab aixarop de garrofas del garrofer de Sagunto!

La política monárquica se 'm figura un ball de máscaras desordenat, escandalós, indecent. Una especie de orgia desenfrenada. Un foco de borratxera y de impudicia.
Mentres dura la nit, dura la gresca.
Pero l' alba ratlla l' horisón, despuntá 'l sol, y ab lo primer raig del astre matutí, arriba l' hora del desencant.
L' hora en que 'ls borratxos cauhen mitj morts per terra, sobre bassals de vómit.
Y 's presenta la mestressa de la casa y mana fer una bona neteja, carregantho tot al carro de las escombrarias.
Ja 'l sol está á punt de sortir.
Y las escombras preparadas.

Al any 68 hi havia molts republicans.
Avuy n' hi ha més encare.
Ab una ventatja: al any 68 tots eram victimas del entusiasme irreflexiu.
Avuy sabem hónt aném.
Al any 68 eram noys.
Avuy som homes, y com á homes sabréu portarnos.

Sóls una cosa hem de fer.
Desenmascarar 'á mitja dotzena de ambiciosos vulgars, sense historia y ab més barra que 'ls liburons, que treballan pèls conservadors ab la careta de republicans.
Al periodo de la Revolució de Setembre, també n' hi havia de tipos aixís.
Després de perturbar la marxa dels partits republicans, vinguda la restauració, van anar á rebre 'l premi, entrant

MASCARONS ATROTINATS.

Un com-pinxo del govern.

de polissóns y d' esbirros dels partidaris de la monarquia restaurada.

Aquellas llissóns no van venir en vá. Y sabréu aprofitarlas.

Una cosa va ferse famosa durant la Revolució de Setembre.
¿Saben qué?
LA CAMPANA DE GRACIA.
Una cosa 's farà famosa en l' últim periodo de la Regencia.
¿Saben qué?
L' Acta de Gracia
De Gracia vé la llum. ¡Viva la gracia!

DIBUIX AL LLAPIS.

(APUNTES.)

La Marieta ma vehina, á deshora de la nit reb á un socio de marina d' amagat del seu marit. Y 'ls dos solets movent brega dintre un quartet ben tancats, ¿saben qué fan? .. ¡Quina pega! la punta se m' ha trencat.

En Bernat, qu' es un galvana qu' en sa vida ha treballat, may lo pillo ha patit gana y ha anat sempre ben mudat. Diuhen que la seva dona, no sé qué ab un advocat, lo cert es... ¡l' he feta bona! la punta se m' ha trencat.

Don Corneli Rocaseca ha estat tres anys viatjant corrent la *Seca* y la *Meca* fent un negoci molt gran. ¡Ja ha tornat gras com un bou! y á sa muller ha trobat en estat... ¡Miréu qu' es prou! la punta se m' ha trencat.

La aixerida modisteta que guanya un mesquí jornal y va sempre eleganteta sens disposar may d' un ral, una de dos: ó algún manso ab manya y gracia ha pescat, ó á ratos perduts. .. ¡Ja 'm canso! la punta se m' ha trencat.

En Miquel es un tronera que las donas l' han deixat que no sembla pas lo qu' era, y 'l gran pillastre es casat. Aixís es que ¡valgam Cristo! la seva dona ha quedat plena de... ¡Vatú listo! la punta se m' ha trencat.

Aquest cop las eleccions han tingut per resultat un concert de violóns qu' en conserva s' ha quedat.
Vull dir que per més que 's diga, si han guanyat los qu' han guanyat, ha sigut per... ¡Malehit siga! lo llapis se m' ha acabat.

R. ALONSO.

DISFRESSAS.

¡DIXEN que 'l Carnaval va desapareixent!
No ho creguin Podrán perders aquells mascarons estúpits, cuberts de estoras y pastanagas y traginant monstruosas caretas; pero en cambi aumenta cada dia més lo número de personas que s' disfressan sense pensars ho, fent d' aquest modo que 'l Carnestoltas, en lloch de extingirse, adquireixi continuament més brillo y esplendor.
¿Ho volen veure ab los seus propis ulls? Vinguin ab mí y escoltin los diálechs que sostinch ab algunas personas que passen.
Aquí vé 'l primer exemple: comensém.

—¡Hola, senyor Ramón!... ¿cóm marxa la cosa? ¿dóna la taberna?
—¡Psé! ¡Aixís, aixís! Es necessari espavilarse molt, avuy dia, per viure d' un negoci.
—Pero vosté... vaja...
—¡Oh! Jo tiro, gracias á la mèva constancia y á la inteligencia que tinch en l' art. Figuris... en la mèva taberna no hi entra gens de ví... y n' surt una pila.
—¿Cóm s' ho arregla, donchs?
—Ab esperit d' industria, fuixina, aygua y tres ó quatre drogas s' engipona tota la cosa.—
Ja ho han sentit: aquest es un envenenador que s' ha disfressat de taberner.

—¡Caramba, don Pere, está molt guapo vosté! ¿Sab que cada dia s' torna més jove?
—Y á fe que no paro pas un moment de treballar.
—Tot lo dia estirant lo nyinyol...?
—No, senyor: ja no me 'n cuydo ara de la botigueta de sabater.
—¿Y donchs? ¿qué fa?
—Van elegirme concejal, home... ¡Li dich qu' es un tra-

MASCARONS ATROTINATS.

La xarrasca de las corassonadas.

gi continuo: conferencias, sessions, dictámens, arreglos... un no descansa may.
—Pero ¿dóna l' ofici al menos?
—¡Ah!... Aixó sí...
Aquí tenen un taruguista que s' ha disfressat de Fivaller.

—¡Ay ay!... Enrich ¿vosté per Barcelona?
—Sí: hi tornat fa un més Estich ocupat en lo trassat d' un nou tranvia.
—¡Ah! ¿sí? ¿quín curs seguirá?
—Ja 'l tinch casi tot indicat: plassa de la Alegria, carrer del Pésol, carreró del Embut, Ollería, baixada de la Sal... y amunt.
—¡Dimontri! ¿Sab que fer passar un tranvia per aquests llochs tan estrets es una verdadera imprudencia?
—¿Per que?
—¡Perque continuament hi haurá desgracias!
—¡Bah!...
Vels hi aquí un butxí que s' ha disfressat d' enginyer.

—¿Que fè, que fa aquesta cara d' enfadat?
—¡Home lo que passa aquí es indigne, asquerós, inconcebible!...
—¿Sobre qué?
—Sobre eleccions. ¿No ha vist lo govern ab quín aplom falseja la voluntat del país donant las actas á qui li conve?
—Y tal si ho he vist! Es precis que 'l cos electoral fassi un acte d' energia... Suposo que vosté devia anar á votar...
—¿Jo? No, senyor, no hi vaig may...
Un espanyol de péga, que s' ha disfressat de ciudada decent.

—Pássiho bé don Mariano...
—¡Hola! ¿Ja ho sab que soch diputat?
—¡Dimonxi! No 'n sabia res... ¿Y cóm ha sigut aixó?
—¡Psé!... la veritat: m' ha costat una pila de diners, lo govern ha hagut de fer una multitud d' iniquitats; pero al últim n' he sortit...
—¿Y que 'n treuré de ser diputat?
—Res... pero diu que aixó dóna importancia...
Aquí tenen un memo, disfressat de representant del país.

Ja n' hi ha prou...
¿Veuhem com no es veritat aixó que diuhen de que l' Carnestoltas va perdenise?

A MARÇ.

LO BALL ESPANYOL.

Pèl saló de ball d' Espanya deu ser sempre Carnaval: dos tipos, per nostre mal, hi ballan, ells sòls, ab manya.
Ton se diu l' un: mal-carat, guenyó y vell: mal humor gasta; y 'l segon se diu Llagasta.
Ja 'ls coneixen ¿no es vritat?
Se cansa l' un y reposa mentres l' altre va ballant: quan aquest se va cansant lo primer de nou s' hi posa.
Y com que la gent no, hi vá per veure sempre 'l mateix, si ells posan un pam de greix, l' empres haurá de quebrá.
Y si quiebra á fe de Déu mascarons que hi haurá camorra, perque agafaréu la porra y tots dos carregaréu.

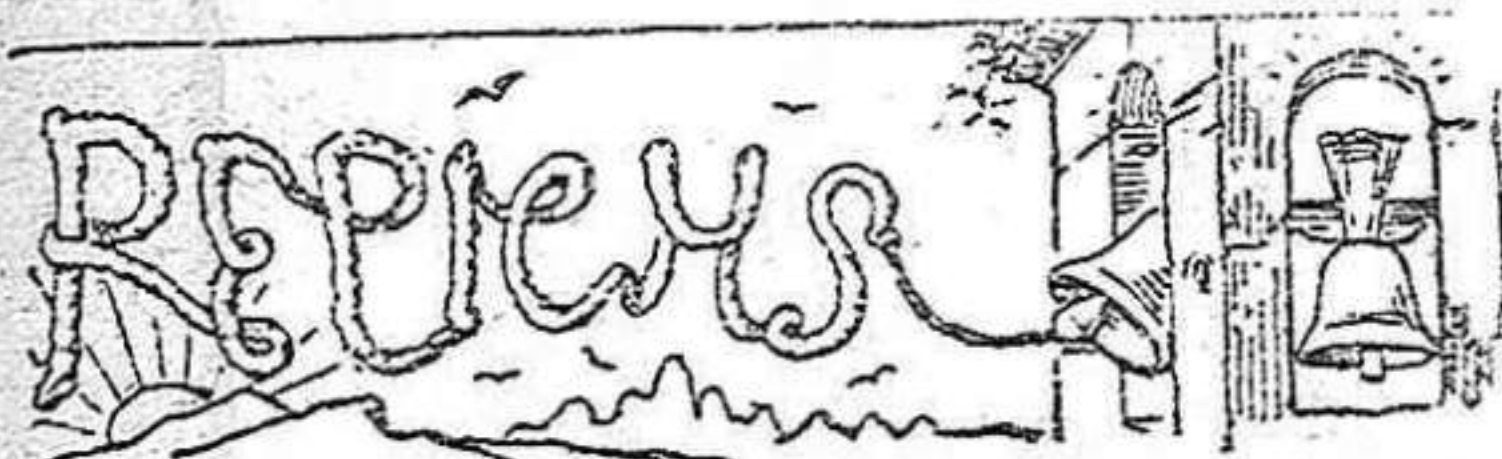
PEPET DEL VENDRELL.

MÀSCARA DE TOT L' ANY.

Un diputat patriota.

EM d' enviar las més expressivas gràcies als electors reals ó fingits de Archidona, que 'ns han fet l' obsequi de nombrar diputat a Corts, al cèlebre Sr. González Solesio, governador de Barcelona.

Gràcies a aquesta elecció 'ns veurém lliures al últim de una autoritat paternal, qu' en lo poch

temps que ha estat al frente de la provincia ha ensorrat costellàs de treballadors, ha donat cargas de caballeria a la gent pacifica y ha omplert de blaus, contusions y fracturas graves a la Sinceritat electoral.

¡Que vagi a la cort!
Li toca de dret.

Prenquin nota.

Ab tants abusos com s' han comés, ab tants llatrocinis com s' han efectuat, no hi ha bagut un sol agraciad ab acta robada, que haja tingut lo valor d' esqueixarla en trenta mil micas. exclamant:

—Jo avants que home de partit, soch home decent. Ni un sol. Qué consti.

Los sagastins, pera goanyar las minorias de Barcelona s' refiavan dels conservadors.

Y s' han quedat ab un pam de nas. ¡Que vajan tenint ab ells las complacencias que 'ls demostraren al constituhir la Diputació provincial!

Los favors que s' reben ab las mans, se pagan ab la punta de la boca.

Ja ho digué Calderón de la Barca:

«El traidor no es menester siendo la traición pasada.»

Hi havia dimars un regidor que s' proposava posar en clar los abusos electorals que s' han fet cometre a alguns funcionarios del Ajuntament, obligantlos a votar ab nom suposat.

L' arcalde Sr. Coll y Pujol, com de costum, va deixar-lo sense paraula, aixecant la sessió.

Entre 'l públich qu' esperava y la llum de la veritat, ¿saben qué s' hi interposava?
¡Lo gep de l' autoritat!

En Peral també es dels ensorrats. ¡No 'n faltava d' altre sino que li haguessen deixat derrotar al fill del ministre de Marina!... Un noy que ja sab de nadar ¡ey! ab carabassas.

Pero en Peral que per sortir, s' havia fet fusionista, ara que ha perdut, declara que no es de cap partit.

A un submarí no hi ha com ferli malbé la chumacera, per véureli perdre 'l rumbo.

Sr. Bosch y Labrús: jo 'l tenia per un enérgich campeó de la producció nacional.

Pero p'rméim que li diga: si accepta l' acta de Tarrassa, no 'm quedarà més remey que rectificar lo judici que de vosté tenia format: ja no serà un defensor de la producció, sino un defensor descarat del contrabando.

Del contrabando electoral.

¿Y en Pella y Forgas? ¿Lo famós Pella y Forgas?

Tot nyau, nyau, s' ha quedat l' acta de un districte tant republicà com la Bisbal. Quatre gotetas conservadoras, mitja dotzena de gotetas carlistas, la protecció decidida del oncle Matilde que despatxava als treballadors que s' negavan a votar-lo, la intervenció dels civils que treyan als electors indiferents de casa seva, poch menos que a cops de culata... y ab tot aixó y molt més encare no 'n tenia prou pera fer lo ciri.

Al últim ha vingut lo governador de Girona y li ha donat tota la cera que li feya falta.

Y avuy ja 'l té per anar a la professó dels grans escándols electorals.

Lo que més me xoca es que un minyó tant catalanista se resigni a ser un diputat castellà, tant per la manera de haver sigut elegit, com pel nom que inevitablement deurà donarseli.

Ja may més ningú li treu l' apelatiu de Lázaro.

¡Pobre Turull!

Tant rich, y 'ls republicans de Sabadell van aturarlo. Tothom de aquella ciutat diu que li déu diners. Pero una cosa son los pinsans y un' altre 'ls vots. Val més la fortuna de 'n Pi y Margall que resideix en la inteligencia y en son cor honrat, que tots los milions de 'n Turull y que tots los debitoris y pagarés que puga guardar en cartera.

Sense las tupinadas dels pobles rurals, especialment de Sant Cugat, de Ripollet, de Santa Perpetua, de Palau Solitar, l' opulent Turull se quedava a las capsas.

A pesar de que per més vergonya anirà a las Corts.

¡Ja veuran quins discursos qu' enjagara!

¡Pobre Pi y Margall, quan senti a n' en Turull se quedarà espalmat, sense paraula!...

Quan Salmerón passava per davant del Caté Condal, una orquesta de cegos va tocar *La Marsellesa*.

¡Be pels pobres ceguts!

Podrán dir que no tenen vista; pero ells han demostrat que hi veuen de lluny.

Quan vegin que al donar compte del resultat de la elecció de un determinat districte, digan los parties oficials: «Faltan datos de dos ó de tres secciones», ja poder afirmarho ab tota convicció.—En tal districte hi haurà tupinada.

Las dos ó tres secciones que faltan, son dos ó tres finestras que han quedat obiertas.

Per aquestas finestras hi entrarán los lladres.

Tots los malcarats de la policia secreta, tota la patuleya dels que votan ab nom suposat, los uns ab uniforme, 'ls altres sense, dimecres a la nit, guardavan las portas del Casino conservador situat a la Rambla de Santa Mónica.

A major abundament hi havia una secció de carrabiners.

Un transeunt al passar va dir:

—Déu haverhi molt contrabando en aquesta casa, que hi han tants carrabiners a guardarla!

Un dels que manavan als esbirros que repartian garrotadas a la Plassa del Teatro, era 'l famós Leiro, 'l qual deya:—¡Duro!...

¡Duro!...

Lo famós Leiro havia sigut republicà, agitador, disident, sembrador de discordias... Exclamament, lo mateix que son avuy certs sarahistas.

Y al dir—Duro... Duro, no pensan més que ab lo que han tingut sempre al cervell: ab los duros.

Un inspector que manava a las forsas de desordre públich, digué als seus subordinats:

—Hay que reventar a esta canalla.

Quan aixó deya, al seu alrededor no hi havia més que 'ls de la pudó.

Y ab una mica més se realisan los desitjos del inspector.

Ja que 'ls agents del Sr. Gonzalez Solesio, cegos de ira y no sabent lo que s' feyan, se las clavavan ells ab ells.

Ja sé lo que dirá 'l lector, per compassiu que siga. Lo lector dirá:—Ahi me las den todas.

Lo primer tiro que va sentirse, sortí del revólver de un polissón que entrabancantse ab un rail del tranvia, caygué de bigotis.

L' efecte d' aquell tiro provocá divuit ó vint

disparos, escapats tots dels revólvers dels agents del desordre públich.

Per cert que un dels fogonassos va socarrimar la perruca de un inspector.

Aixó té confiar armas a uns homes ó cosa aixis, que ab tanta facilitat perden l' oremus.

Després de la batalla, dos parellas de la guardia civil se quedaren guardant l' Hotel Falcó, impedint que ningú absolutament s' acostes al edifici.

Lo general Gaminde s' va immortalisar ab lo Siti de Gracia.

Lo Sr. Gonzalez Solesio s' ha immortalisat també ab lo Siti del Hotel Falcó.

Aixis que triunfi la República, que triunfará, no ho duplin, si 'ls conservadors s' hi empenyan, y més depressa de lo que nosaltres mateixos imaginem, lo dia, repeteixo, que la República triunfi, haurém de cambiar lo nom de *Plá de las Comedias*, que porta actualment la *Plassa del Teatro*.

Del *Plá de las Comedias*, ne dirém lo *Plá de las tragedias*.

Y ja que aquests conservadors desiljan fernes retrocedir fins als temps del salvatjisme, nosaltres nos delindrem a la Edat Mitja, y al *Plá de las tragedias* hi aixecarem la picota, en lo siti mateix que ocupava la Font del Vell. La picota estarà exclussivament destinada als lladres de actas.

¡Quina fila hi farán certs encopetats personatjes, ab l' acta penjada al coll!...

Un lleterero dirá: «¡Ciudadá, mira'ls fit a fit; escúpels a la cara; y passa de llarch!»

Dijous va apareixer l' entarugat de la Rambla enterament cubert de arena, a tí de poder donar ab tota comoditat las cargas de caballeria que s' cregan necessarias.

¡Qué 'n treuen las autoritats conservadoras de tirar terra a la Rambla, si la terra ahont se l' han tirada ja fa temps es als u l'?

ÚLTIMA HORA.

Al entrar en premsa l' present número, no podém manifestar encare com ha acabat la batalla qu' en favor de la legalitat está sostenint, de una manera admirable, l' eminent Salmerón a la casa de la vila de Gracia. Per lo qu' hem vist es impossible desplegar més acto, més energia, més constancia, més ardor y més ciencia. Aquest es lo camí de las reivindicacions republicanas. En lo número próxim serem més extensos. Avuy direm sols que estem orgullosos de contar ab un adalit tant colós com lo gran home republicà.

Dels fets que h' an ocorregut a Sabadell, Tarrassa, Manresa y otras localitats, al practicar-se l' escrutini, que valgan la pena, 'n parlarém també.

La batalla está entaulada y anirém seguintla ab l' apoyo de l' opinió. Ha arribat l' hora no del valor barricader, sino del valor civich, de que 'ns dona un gran exemple l' ilustre Salmerón.

LOPEZ, Editor.—Rambla del v. r. j. 20.

BARCELONA: Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro

CARNESTOLTAS DE PALLER.

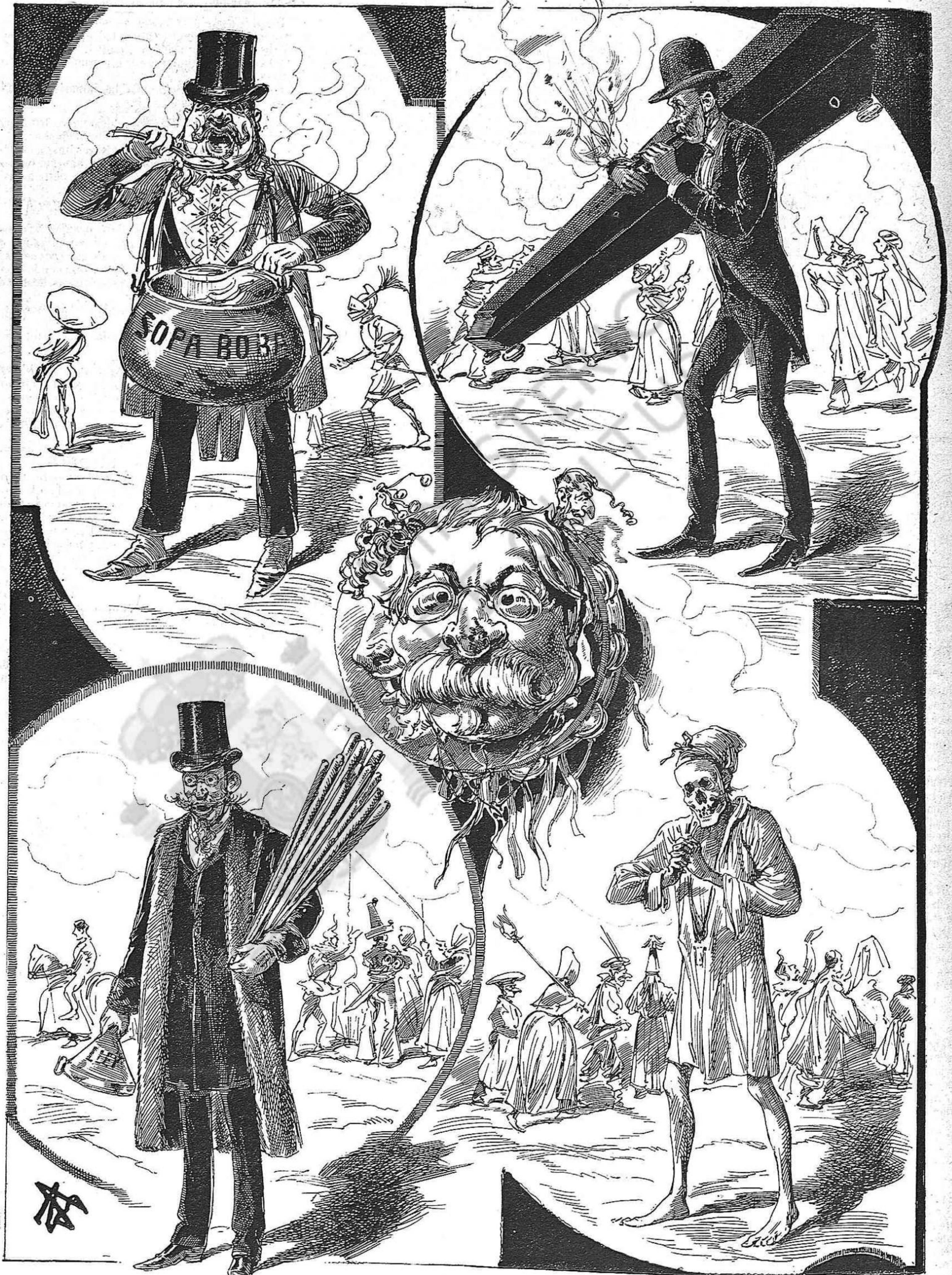
Al últim, ell ha lograt ocupa' un puesto elevat.

MÁSCARAS NACIONALS. (Dibuix de Nicanor Vazquez).

DIPUTAT DE L' OLIA.

ESCANYA-PITS TABACALER.

GOBERNADOR DE PUNYO.

PAIS VERDADER